

DANILOV I NJEGOVA PEĆINA

Sjajan pesnik je taj Danilov! Da ga ne poznajem, ne bih znao kako da ga nacrtam. Ranije, pre nego što sam ga sreo, crtao sam ga kao velikog čoveka, dugih brkova i s kosom do rame-na koji grudima razgrće granje šume kroz koju hoda. Na tom crtežu ja se nalazim na brežuljku, toliko sitan da me kapica od žira štiti od kiše. Doduše, kiša još nije počela da pada na tom crtežu, ali sudeći po oblacima koji se gomilaju u gornjem desnom uglu, tek što nije počela.

Divan pesnik je taj Danilov! Med mu kaplje sa usana kao da su mu usta puna saća, iako sam mu bezbroj puta rekao da ne doručuje među košnicama i da ne večerava na palubi broda jer nikada se ne zna kada može da dođe do neke klimatske nepogode ili do eksplozija na sunčevoj uzburkanoj površini koje će razorno uticati na celokupno životinjsko carstvo. Nikakva poezija ne bi tada pomogla Danilovu. On bi se pretvorio u košnicu koja hoda i njegovo zujanje bi najavljivalo njegov dolazak i niko onda ne bi bio zainteresovan za pesnika i njegova tačna priviđenja.

Staromodan pesnik je taj isti Danilov! Tako bar on kaže i onda zapisuje to u pesmu, a te reči se odmah uklope u stih kao da su iz njega izvađene: „Ovo su samo reči, ali mi ne znamo šta stoji iza njih.“ I zato su tvoja priviđenja toliko važna, zato nas zbog njih tresse groznica, i zato očekujemo melem tvojih rečenica kao što robijaš sa staromodnom kuglom vezanom za nogu očekuje krišku hleba sa pekmezom. Ili kao što se ti, Danilove, spremaš da postaneš nestvaran.

Veličanstvene rečenice ispisuje onaj Danilov! Danima bih mogao da govorim o njima, kao što bih mogao da govorim o rečenicama Tomaža Šalamuna ili Aleša Debeljaka. Postoje, naime, takvi pesnici čiji su stihovi nanizani kao zbir rečenica, od kojih svaka predstavlja gotovo celu pesmu, pesmu u pesmi, pesmu u nizu pesama, kao što je pesma „Sestra“. A pamtim i druge njegove rečenice, na primer onu: „Ne može se u ruci držati reč.“ Potom sledi: „Između tebe i tvog detinjstva prolaze oblaci.“ Na drugom mestu govori se o opasnosti nerazumevanja, tamo gde pesnik kaže: „Mračan je jasan govor.“ Na drugom mestu on upozorava: „Niko ne sluša okean, jer od toga može da se poludi.“ Zatim kaže: „Zbog svetlosti me je uvek bolelo srce.“ I na kraju: „Nikada ne mislim na bajke kada sam u šumi.“

Da, možda je Danilov doista pećina, ali ona je sve osim pećine. Divni kristali svetlucaju na njenim zidovima, a na podu škripe dijamanti kao da potiču iz „tamnog vilajeta“. Voda se sliva niz glečere kao da želi što pre da ih ukloni sa lica zemlje. Gledano iznutra, ulaz u pećinu je tako mali, da me niko ne može ubediti da je Danilov tuda prošao. Pre će biti da je pronašao neki tajni prolaz. Vešt je on u tome, kao što je vešt sa rečima. A kako tek ume da ređa stihove! Šta god mu se desi, on to pretače u pesmu, u ritam rečenica koje precizno prodiru kroz nepreciznost jezika i iznose na svetlost dana onu ogromnu Danilovljevu usamljenost u koju nas on pažljivo uvija, hraneći nas slikama sveta koji u njegovim pesmama postaje onakav kakav nam je stalno izmicao, odnosno, onakav kakav doista jeste.

Da, dobar pesnik je taj Danilov, baš jeste.